Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 14ης Νοεμβρίου 2018*

«Προδικαστική παραπομπή – Προσέγγιση των νομοθεσιών – Περαιτέρω χρήση πληροφοριών του δημόσιου τομέα – Οδηγία 2003/98/ΕΚ – Άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο γ', τρίτο εδάφιο – Απαιτήσεις προληπτικής εποπτείας για πιστωτικά ιδρύματα και επιχειρήσεις επενδύσεων – Κανονισμός (ΕΕ) 575/2013 – Δημοσιοποίηση πληροφοριών από τα πιστωτικά ιδρύματα και τις επιχειρήσεις επενδύσεων – Άρθρο 432, παράγραφος 2 – Εξαιρέσεις από την υποχρέωση δημοσιοποίησης – Εμπορικές πληροφορίες που θεωρούνται αποκλειστικές ή εμπιστευτικές – Δυνατότητα εφαρμογής – Πιστωτικά ιδρύματα που ανήκουν κατά πλειοψηφία στο κράτος – Εθνική κανονιστική ρύθμιση που προβλέπει τον δημόσιο χαρακτήρα ορισμένων εμπορικών πληροφοριών που κατέχουν τα εν λόγω ιδρύματα»

Στην υπόθεση C-215/17,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Vrhovno sodišče (Ανώτατο Δικαστήριο, Σλοβενία) με απόφαση της 11ης Απριλίου 2017, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 25 Απριλίου 2017, στο πλαίσιο της δίκης

Nova Kreditna Banka Maribor, d.d.

κατά

Republica Slovenija,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους T. von Danwitz (εισηγητή), πρόεδρο του έβδομου τμήματος, προεδρεύοντος του τέταρτου τμήματος, K. Jürimäe, K. Λυκούργο, E. Juhász και C. Vajda, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Bobek

γραμματέας: M. Aleksejev, διοικητικός υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζήτησης της 7ης Ιουνίου 2018,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

– η Nova Kreditna Banka Maribor d.d., εκπροσωπούμενη από τους D. Miklavčič και M. Menard, odvetnici,

– η Republika Slovenija, εκπροσωπούμενη από τον M. Prelesnik, informacijska pooblaščenka,

* Γλώσσα διαδικασίας: η σλοβενική.

– η Σλοβενική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις T. Mihelič Žitko και V. Klemenc,

– η Ουγγρική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον M. Z. Fehér,

– η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους G. Braun, K.-Ph. Wojcik και M. Žebre,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 5ης Σεπτεμβρίου 2018,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής απόφασης αφορά την ερμηνεία του άρθρου 1, παράγραφος 2, στοιχείο γ', της οδηγίας 2003/98/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 17ης Νοεμβρίου 2003, για την περαιτέρω χρήση πληροφοριών του δημόσιου τομέα (ΕΕ 2003, L 345, σ. 90), όπως τροποποιήθηκε από την οδηγία 2013/37/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013 (ΕΕ 2013, L 175, σ. 1) (στο εξής: οδηγία ΠΔΤ), καθώς και του άρθρου 432, παράγραφος 2, και του άρθρου 446 του κανονισμού (ΕΕ) 575/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με τις απαιτήσεις προληπτικής εποπτείας για πιστωτικά ιδρύματα και επιχειρήσεις επενδύσεων και την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 648/2012 (ΕΕ 2013, L 176, σ. 1, και διορθωτικά ΕΕ 2013, L 208, σ. 68, και ΕΕ 2013, L 321, σ. 6).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ της Nova Kreditna Banka Maribor d.d. (στο εξής: NKBM) και της Republika Slovenija (Δημοκρατίας της Σλοβενίας) σχετικά με απόφαση του Informacijski pooblaščenec (επιτρόπου για την πληροφόρηση, Σλοβενία) με την οποία η NKBM υποχρεώθηκε να γνωστοποιήσει πληροφορίες σε μία δημοσιογράφο.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

Η οδηγία ΠΔΤ

3 Οι αιτιολογικές σκέψεις 5, 6, 9 και 10 της οδηγίας ΠΔΤ έχουν ως εξής:

«(5) Μεταξύ των κύριων στόχων της εγκαθίδρυσης της εσωτερικής αγοράς συγκαταλέγεται η δημιουργία όρων για την ανάπτυξη υπηρεσιών κοινοτικής κλίμακας. Οι πληροφορίες του δημόσιου τομέα είναι σημαντική πρώτη ύλη για προϊόντα και υπηρεσίες ψηφιακού περιεχομένου και θα καταστούν ακόμα σημαντικότερος πόρος περιεχομένου ενόψει της εξέλιξης των ασύρματων υπηρεσιών περιεχομένου. Στο πλαίσιο αυτό ουσιαστική σημασία θα έχει και η ευρεία διασυνοριακή γεωγραφική κάλυψη. Οι ευρύτερες δυνατότητες περαιτέρω χρήσης των πληροφοριών του δημόσιου τομέα θα πρέπει, μεταξύ άλλων, να επιτρέψουν στις ευρωπαϊκές επιχειρήσεις να εκμεταλλευτούν το δυναμικό του και να συμβάλουν στην οικονομική ανάπτυξη και τη δημιουργία θέσεων απασχόλησης.

(6) Οι κανόνες και οι πρακτικές των κρατών μελών όσον αφορά την εκμετάλλευση πληροφοριακών πόρων του δημόσιου τομέα παρουσιάζουν σημαντικές διαφορές, οι οποίες συνιστούν φραγμούς για την πλήρη εκμετάλλευση του οικονομικού δυναμικού του καίριου αυτού πληροφοριακού πόρου. Η παραδοσιακή πρακτική των φορέων του δημόσιου τομέα κατά την εκμετάλλευση πληροφοριών του δημόσιου τομέα έχει διαμορφωθεί κατά πολύ διαφορετικό τρόπο. Τούτο θα

πρέπει να ληφθεί υπόψη. Ως εκ τούτου θα πρέπει να επιτευχθεί ελάχιστος βαθμός εναρμόνισης των εθνικών κανόνων και πρακτικών όσον αφορά την περαιτέρω χρήση εγγράφων του δημόσιου τομέα, σε περιπτώσεις όπου οι διαφορές εθνικών κανονισμών και πρακτικών ή η απουσία σαφήνειας παρεμποδίζουν την ομαλή λειτουργία της εσωτερικής αγοράς και την απρόσκοπτη εξέλιξη της κοινωνίας της πληροφορίας στην Κοινότητα.

[…]

(9) […] Η οδηγία βασίζεται στα υφιστάμενα καθεστώτα πρόσβασης στα κράτη μέλη και δεν μεταβάλλει τους εθνικούς κανόνες για την πρόσβαση σε έγγραφα. Δεν εφαρμόζεται σε περιπτώσεις κατά τις οποίες πολίτες ή επιχειρήσεις μπορούν, βάσει του οικείου καθεστώτος πρόσβασης, να λάβουν έγγραφο μόνον εάν είναι σε θέση να αποδείξουν ότι έχουν συγκεκριμένο συμφέρον. […]

(10) Οι ορισμοί του “φορέα του δημόσιου τομέα” και του “οργανισμού δημοσίου δικαίου” λαμβάνονται από τις οδηγίες περί δημοσίων συμβάσεων […]. Οι δημόσιες επιχειρήσεις δεν καλύπτονται από τους ορισμούς αυτούς.»

4 Το άρθρο 1 της οδηγίας αυτής, το οποίο αφορά το αντικείμενο και το πεδίο εφαρμογής της οδηγίας, έχει ως εξής:

«1. Με την παρούσα οδηγία καθιερώνεται στοιχειώδης δέσμη κανόνων που διέπουν την περαιτέρω χρήση και τους πρακτικούς τρόπους για τη διευκόλυνση της περαιτέρω χρήσης υφιστάμενων εγγράφων που βρίσκονται στην κατοχή φορέων του δημόσιου τομέα των κρατών μελών.

2. Η παρούσα οδηγία δεν εφαρμόζεται:

[…]

γ) σε έγγραφα στα οποία η πρόσβαση αποκλείεται δυνάμει των καθεστώτων πρόσβασης που ισχύουν στα κράτη μέλη, μεταξύ άλλων, για λόγους:

– προστασίας της εθνικής ασφάλειας (π.χ. ασφάλεια του κράτους), άμυνας ή δημόσιας ασφάλειας,

– στατιστικού απορρήτου,

– εμπορικού απορρήτου (π.χ. επιχειρηματικό, επαγγελματικό ή εταιρικό απόρρητο)·

[…]

3. Η παρούσα οδηγία βασίζεται στα υφιστάμενα στα κράτη μέλη καθεστώτα πρόσβασης και δεν θίγει τα καθεστώτα αυτά.

[…]»

5 Το άρθρο 2 της εν λόγω οδηγίας ορίζει τα εξής:

«Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας ισχύουν οι ακόλουθοι ορισμοί:

1) Ως “φορείς του δημόσιου τομέα”: νοούνται οι κρατικές, περιφερειακές ή τοπικές αρχές, οι οργανισμοί δημοσίου δικαίου και οι ενώσεις οι σχηματιζόμενες από μία ή περισσότερες από τις αρχές αυτές ή από έναν ή περισσότερους από τους εν λόγω οργανισμούς δημοσίου δικαίου.

2) Ως “οργανισμός δημοσίου δικαίου”: νοείται κάθε οργανισμός:
   α) που έχει συσταθεί με συγκεκριμένο σκοπό την κάλυψη αναγκών γενικού συμφέροντος που δεν έχουν βιομηχανικό ή εμπορικό χαρακτήρα, και
   β) που έχει νομική προσωπικότητα, και
   γ) του οποίου, είτε η δραστηριότητα χρηματοδοτείται κατά κύριο λόγο από το κράτος, τις περιφερειακές ή τοπικές αρχές ή άλλους οργανισμούς δημοσίου δικαίου· είτε η διαχείρισή του υπόκειται στην εποπτεία των ανωτέρω· είτε διοικείται, διευθύνεται ή εποπτεύεται από όργανο του οποίου περισσότερα από τα μισά μέλη διορίζονται από το κράτος, τις περιφερειακές ή τοπικές αρχές, ή άλλους οργανισμούς δημοσίου δικαίου.

[…]

4) Ως «περαιτέρω χρήση»: νοείται η χρήση, από φυσικά ή νομικά πρόσωπα, εγγράφων που βρίσκονται στην κατοχή φορέων του δημόσιου τομέα, για εμπορικούς ή μη εμπορικούς σκοπούς, εκτός του αρχικού σκοπού στα πλαίσια της δημόσιας αποστολής για τον οποίο παρήχθησαν τα έγγραφα. Η ανταλλαγή εγγράφων μεταξύ φορέων του δημόσιου τομέα αποκλειστικά και μόνο κατά την άσκηση της δημόσιας αποστολής τους δεν συνιστά περαιτέρω χρήση.

[…]»

Ο κανονισμός 575/2013

6 Οι αιτιολογικές σκέψεις 68 και 76 του κανονισμού 575/2013 έχουν ως εξής:

«(68) Με την επιφύλαξη των δημοσιοποιήσεων που απαιτούνται ρητά από τον παρόντα κανονισμό, στόχος των απαιτήσεων δημοσιοποίησης θα πρέπει να είναι η παροχή στους συμμετέχοντες στην αγορά επακριβών και λεπτομερών πληροφοριών όσον αφορά το προφίλ κινδύνου κάθε μεμονωμένου ιδρύματος. Επομένως, τα ιδρύματα θα πρέπει να υποχρεούνται να δημοσιοποιούν πρόσθετες πληροφορίες οι οποίες δεν αναφέρονται ρητά στον παρόντα κανονισμό, όταν η συγκεκριμένη δημοσιοποίηση είναι αναγκαία για την επίτευξη του εν λόγω στόχου. Παράλληλα, οι αρμόδιες αρχές θα πρέπει να προσέχουν ιδιαίτερα τις περιπτώσεις κατά τις οποίες υποπτεύονται ότι ίδρυμα κρίνει πληροφορίες ως αποκλειστικές ή εμπιστευτικές προκειμένου να αποτρέψει τη δημοσιοποίηση των εν λόγω πληροφοριών.

[…]

(76) Προκειμένου να ενισχυθεί η πειθαρχία στην αγορά και η χρηματοπιστωτική σταθερότητα, είναι επιτακτική η εισαγωγή λεπτομερέστερων απαιτήσεων για τη δημοσιοποίηση του είδους και της φύσης των προσαρμογών του εποπτικού κεφαλαίου και των προληπτικών προσαρμογών, ώστε να διασφαλίζεται ότι οι επενδυτές και οι καταθέτες είναι επαρκώς ενημερωμένοι όσον αφορά τη φερεγγυότητα των πιστωτικών ιδρυμάτων και των επιχειρήσεων επενδύσεων.»

7 Σύμφωνα με το άρθρο 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο ε′, του εν λόγω κανονισμού, ο κανονισμός αυτός θεσπίζει ενιαίους κανόνες που αφορούν τις γενικές προληπτικές απαιτήσεις και προς τους οποίους οφείλουν να συμμορφώνονται τα ιδρύματα που εποπτεύονται δυνάμει της οδηγίας 2013/36/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με την πρόσβαση στη δραστηριότητα πιστωτικών ιδρυμάτων και την προληπτική εποπτεία πιστωτικών ιδρυμάτων και επιχειρήσεων επενδύσεων, για την τροποποίηση της οδηγίας 2002/87/ΕΚ και για την κατάργηση των οδηγιών 2006/48/ΕΚ και 2006/49/ΕΚ (ΕΕ 2013, L 176, σ. 338), σε σχέση με τις απαιτήσεις δημοσιοποίησης.

8 Κατά το άρθρο 4, παράγραφος 1, σημείο 3, του εν λόγω κανονισμού, ως «ίδρυμα» νοείται πιστωτικό ίδρυμα ή επιχείρηση επενδύσεων.

9 Το άρθρο 431 του ίδιου κανονισμού, το οποίο περιλαμβάνεται στο όγδοο μέρος του κανονισμού, με τίτλο «Δημοσιοποίηση πληροφοριών από τα ιδρύματα», στις παραγράφους 1 και 3 προβλέπει τα εξής:

«1. Τα ιδρύματα δημοσιοποιούν τις πληροφορίες που αναφέρονται στον τίτλο ΙΙ, με την επιφύλαξη των διατάξεων του άρθρου 432.

[…]

3. Τα ιδρύματα υιοθετούν επίσημη πολιτική συμμόρφωσης με τις υποχρεώσεις δημοσιοποίησης που θεσπίζονται στο παρόν μέρος και διαθέτουν πολιτικές αξιολόγησης της καταλληλότητας των δημοσιοποιήσεών τους, περιλαμβανομένης της επαλήθευσης και της συχνότητάς τους. Τα ιδρύματα διαθέτουν επίσης πολιτικές αξιολόγησης του κατά πόσον οι δημοσιοποιήσεις τους μεταφέρουν πλήρως το προφίλ κινδύνου τους στους συμμετέχοντες στην αγορά.

Εάν οι εν λόγω δημοσιοποιήσεις δεν μεταφέρουν πλήρως το προφίλ κινδύνου στους συμμετέχοντες στην αγορά, τα ιδρύματα οφείλουν να δημοσιοποιούν τις πληροφορίες που είναι αναγκαίες επιπλέον εκείνων που απαιτούνται βάσει της παραγράφου 1. […]»

10 Το άρθρο 432, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 575/2013, έχει ως εξής:

«Τα ιδρύματα δύνανται επίσης να παραλείπουν ένα ή περισσότερα πληροφοριακά στοιχεία από αυτά που συμπεριλαμβάνονται στις δημοσιοποιήσεις των τίτλων ΙΙ και ΙΙΙ εφόσον τα στοιχεία αυτά περιλαμβάνουν πληροφορίες που θεωρούνται αποκλειστικές ή εμπιστευτικές σύμφωνα με το δεύτερο και τρίτο εδάφιο, με εξαίρεση των δημοσιοποιήσεων που αναφέρονται στα άρθρα 437 και 450.»

11 Κατά το άρθρο 433, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού αυτού, τα ιδρύματα δημοσιεύουν τις απαιτούμενες βάσει του όγδοου μέρους πληροφορίες τουλάχιστον σε ετήσια βάση.

12 Το άρθρο 446 του εν λόγω κανονισμού προβλέπει τα εξής:

«Τα ιδρύματα δημοσιοποιούν τις μεθόδους αξιολόγησης των απαιτήσεων ιδίων κεφαλαίων για λειτουργικό κίνδυνο που εφαρμόζονται στο ίδρυμα· περιγραφή της μεθόδου του άρθρου 312 παράγραφος 2, εφόσον χρησιμοποιείται από το ίδρυμα, περιλαμβανομένης της ανάλυσης των κατάλληλων εσωτερικών και εξωτερικών παραγόντων που λαμβάνονται υπόψη στη μέθοδο μέτρησης του ιδρύματος, και σε περίπτωση μερικής χρήσης, το πεδίο εφαρμογής των διαφόρων μεθόδων που χρησιμοποιούνται.»

Το σλοβενικό δίκαιο

13 Το άρθρο 1a του Zakon o dostopu do informacij javnega značaja (νόμου περί προσβάσεως σε πληροφορίες δημόσιου χαρακτήρα, στο εξής: ZDIJZ) ορίζει τα εξής:

«(1) Ο παρών νόμος διέπει επίσης τη διαδικασία κατά την οποία παρέχεται σε όλους η δυνατότητα ελεύθερης προσβάσεως σε πληροφορίες δημόσιου ενδιαφέροντος τις οποίες κατέχουν εμπορικές εταιρίες και άλλες οντότητες ιδιωτικού δικαίου που βρίσκονται, άμεσα ή έμμεσα, αυτοτελώς ή από κοινού, υπό τη δεσπόζουσα επιρροή της Δημοκρατίας της Σλοβενίας, αυτόνομων φορέων τοπικής αυτοδιοικήσεως ή λοιπών οργανισμών δημοσίου δικαίου (στο εξής: επιχειρήσεις υπό τη δεσπόζουσα επιρροή οντοτήτων δημοσίου δικαίου), καθώς και η δυνατότητα περαιτέρω χρήσεως των πληροφοριών αυτών.

(2) Θεωρείται ότι υφίσταται δεσπόζουσα επιρροή κατά την έννοια της προηγούμενης παραγράφου, στις περιπτώσεις που η Δημοκρατία της Σλοβενίας, οι αυτόνομοι φορείς τοπικής αυτοδιοικήσεως ή οι λοιποί οργανισμοί δημοσίου δικαίου, αυτοτελώς ή συλλογικώς:

– δύνανται να ασκούν δεσπόζουσα επιρροή επειδή κατέχουν την πλειοψηφία του καλυφθέντος κεφαλαίου, ή έχουν σε εμπορική εταιρία δικαίωμα ελέγχου της πλειοψηφίας ή εξουσία ορισμού άνω του ημίσεος του αριθμού των μελών του διοικητικού ή του εποπτικού οργάνου, άμεσα ή έμμεσα μέσω άλλων εμπορικών εταιριών ή άλλων οντοτήτων ιδιωτικού δικαίου,

[…]

(3) Υπό δεσπόζουσα επιρροή, κατά την έννοια της παραγράφου 1 του παρόντος άρθρου, βρίσκονται επίσης οι τράπεζες που αντλούν όφελος από μέτρα που λαμβάνονται δυνάμει της νομοθεσίας που διέπει τα μέτρα που λαμβάνονται από τη Δημοκρατία της Σλοβενίας με σκοπό την ενίσχυση της σταθερότητας των τραπεζών.

(4) Οι επιχειρήσεις εξακολουθούν να υπόκεινται στην υποχρέωση της παραγράφου 1 του παρόντος άρθρου για περίοδο πέντε ετών μετά την παύση της δεσπόζουσας επιρροής, για τις πληροφορίες δημόσιου ενδιαφέροντος που ανατρέχουν στην περίοδο κατά την οποία οι επιχειρήσεις βρίσκονταν υπό δεσπόζουσα επιρροή.

(5) Οι επιχειρήσεις υπό τη δεσπόζουσα επιρροή οντοτήτων δημοσίου δικαίου υπόκεινται σε υποχρέωση παροχής προσβάσεως σε πληροφορίες δημόσιου ενδιαφέροντος κατά την έννοια του άρθρου 4a του παρόντος νόμου οι οποίες αφορούν οποιαδήποτε στιγμή κατά την οποία οι επιχειρήσεις αυτές τελούσαν υπό τη δεσπόζουσα επιρροή οντότητας δημοσίου δικαίου.

(6) Πέραν του καθοριζόμενου στο άρθρο 2, παράγραφος 1, σκοπού, ο παρών νόμος αποβλέπει στη βελτίωση της διαφάνειας και στην υπεύθυνη διαχείριση των δημόσιων πόρων και των οικονομικών των επιχειρήσεων που τελούν υπό τη δεσπόζουσα επιρροή οντοτήτων δημοσίου δικαίου.»

14 Το άρθρο 4a, παράγραφος 1, του ιδίου νόμου ορίζει τα εξής:

«Στις περιπτώσεις επιχειρήσεων που τελούν υπό τη δεσπόζουσα επιρροή οντοτήτων δημοσίου δικαίου, ο όρος “πληροφορίες δημόσιου ενδιαφέροντος” έχει την εξής έννοια:

– πληροφορίες σχετικές με συναφθείσα συναλλαγή η οποία αφορά την κτήση, διάθεση ή διαχείριση των ενσώματων περιουσιακών στοιχείων της επιχειρήσεως ή την έκθεση της επιχειρήσεως σε συνάρτηση με την παραγγελία προμηθειών, έργων, υπηρεσιών πρακτορείας, συμβουλευτικών ή άλλων υπηρεσιών, καθώς και σχετικά με συμφωνίες χρηματοδοτήσεως, χορηγίας και συμφωνίες που αφορούν δικαιώματα του δημιουργού ή άλλες συναλλαγές με παρόμοιο αποτέλεσμα·

[…]»

15 Το άρθρο 6a του εν λόγω νόμου ορίζει τα εξής:

«(1) Κατά παρέκκλιση από τις διατάξεις της παραγράφου 1 του προηγούμενου άρθρου, η ζητούμενη πρόσβαση σε πληροφορίες δημόσιου ενδιαφέροντος σχετικά με επιχειρήσεις υπό τη δεσπόζουσα επιρροή οντοτήτων δημοσίου δικαίου παρέχεται όσον αφορά τα κύρια δεδομένα που αφορούν ολοκληρωμένες συναλλαγές του άρθρου 4a, παράγραφος 1, πρώτη περίπτωση, του παρόντος νόμου, ήτοι όσον αφορά τα εξής:

– πληροφορίες σχετικά με το είδος της συναλλαγής·

– τον αντισυμβαλλόμενο, ήτοι, όταν πρόκειται για νομικά πρόσωπα, την εμπορική ή επιχειρηματική επωνυμία, την καταστατική έδρα, την επαγγελματική διεύθυνση και τον λογαριασμό του νομικού προσώπου, ή, όταν πρόκειται για φυσικά πρόσωπα, το ονοματεπώνυμο του ατόμου και τον τόπο κατοικίας·

– την αξία της συμβάσεως και το ύψος των διαφόρων καταβολών που έχουν πραγματοποιηθεί·

– την ημερομηνία συνάψεως της συμβάσεως και τη διάρκεια της συναλλαγής· και

– ορισμένες πληροφορίες που περιλαμβάνονται στα παραρτήματα των συμβάσεων αυτών.

[…]

(3) Κατά παρέκκλιση από τις διατάξεις της παραγράφου 1 του παρόντος άρθρου, στις περιπτώσεις που δεν είναι δυνατή η πρόσβαση στις πληροφορίες δημόσιου ενδιαφέροντος μέσω του διαδικτύου σύμφωνα με το άρθρο 10a, παράγραφος 4, του παρόντος νόμου, ο αποδέκτης αιτήσεως προσβάσεως μπορεί να αρνηθεί την πρόσβαση στα κύρια δεδομένα που αφορούν συναλλαγή της παραγράφου 1 του παρόντος άρθρου, εφόσον αποδεικνύει ότι η γνωστοποίησή τους θα προκαλέσει σοβαρή βλάβη στην ανταγωνιστική θέση του στην αγορά, εξαιρουμένων των περιπτώσεων που τα δεδομένα αυτά αφορούν συναλλαγές σχετικές με την παροχή υπηρεσιών από χρηματοδότες, χορηγούς, συμβούλους, δημιουργούς και λοιπές υπηρεσίες διανοητικής φύσεως ή συναλλαγές με παρόμοιο αποτέλεσμα.

[…]»

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

16 Η NKBM είναι σλοβενική τράπεζα.

17 Το 2014 μια δημοσιογράφος ζήτησε από τη NKBM πληροφορίες που αφορούσαν συμβάσεις τις οποίες είχε συνάψει το διάστημα μεταξύ 1ης Οκτωβρίου 2012 και 17ης Απριλίου 2014 με εταιρίες παροχής συμβουλευτικών υπηρεσιών, δικηγορικές εταιρίες και εταιρίες που παρέχουν υπηρεσίες διανοητικής φύσης, ειδικότερα δε σχετικά με δεδομένα που περιλαμβάνονταν στις συμβάσεις και τα παραρτήματά τους και αφορούσαν το είδος των συναλλαγών, τους αντισυμβαλλομένους, την αξία των συμβάσεων, το ύψος των καταβολών που πραγματοποιήθηκαν για τις υπηρεσίες αυτές, την ημερομηνία σύναψης των συμβάσεων και τη διάρκεια της επιχειρηματικής σχέσης.

18 Κατά το επίμαχο στην κύρια δίκη διάστημα η NKBM τελούσε υπό τη δεσπόζουσα επιρροή οντότητας δημοσίου δικαίου, κατά την έννοια του άρθρου 1a, παράγραφοι 2 και 3, του ZDIJZ, δεδομένου ότι η Δημοκρατία της Σλοβενίας κατείχε άμεσα ή έμμεσα την πλειοψηφία των μετοχών της NKBM και ότι είχε προηγηθεί ουσιαστική ανακεφαλαιοποίησή της από το κράτος. Στις 21 Απριλίου 2016 η NKBM έγινε ιδιωτική ανώνυμη εταιρία. Σύμφωνα με όσα αναφέρει το αιτούν δικαστήριο, η NKBM υποχρεούται, παρά ταύτα, να παράσχει τις πληροφορίες που ζητήθηκαν, βάσει του άρθρου 1a, παράγραφος 4, του ZDIJZ.

19 Μετά την απόρριψη, από τη NKBM, του αιτήματος πρόσβασης στα επίμαχα στην κύρια δίκη δεδομένα, ο επίτροπος για την πληροφόρηση, στηριζόμενος στον ZDIJZ, υποχρέωσε την τράπεζα να κάνει δεκτό το αίτημα αυτό. Η προσφυγή που άσκησε η NKBM κατά της απόφασης του επιτρόπου απορρίφθηκε από το πρωτοβάθμιο δικαστήριο.

20 Η NKBM άσκησε αίτηση αναιρέσεως ενώπιον του Vrhovno sodišče (Ανωτάτου Δικαστηρίου, Σλοβενία), προβάλλοντας παράβαση τόσο του σλοβενικού Συντάγματος όσο και του δικαίου της Ένωσης. Η NKBM επισήμανε, συναφώς, ότι οι επίμαχες στην κύρια δίκη πληροφορίες περιλάμβαναν δεδομένα τα οποία ενέπιπταν στο επιχειρηματικό απόρρητο. Το Vrhovno sodišče (Ανώτατο

Δικαστήριο) υπέβαλε ερώτημα ως προς τη συνταγματικότητα των επίμαχων στην κύρια δίκη διατάξεων του ZDIJZ ενώπιον του Ustavno sodišče (Συνταγματικού Δικαστηρίου, Σλοβενία), το οποίο έκρινε ότι οι διατάξεις αυτές ήταν σύμφωνες προς το Σλοβενικό Σύνταγμα.

21 Το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι, κατά τις διατάξεις του ZDIJZ, τα πρόσωπα που τελούν υπό την επιρροή προσώπου δημοσίου δικαίου υποχρεούνται να δίνουν πρόσβαση στις επίμαχες στην κύρια δίκη πληροφορίες, ακόμη και αν το δημόσιο συμφέρον που υπαγορεύει τη γνωστοποίηση των πληροφοριών αυτών δεν είναι υπέρτερο από το συμφέρον των εν λόγω προσώπων να περιορίσουν την πρόσβαση στις εν λόγω πληροφορίες. Διερωτάται, μεταξύ άλλων, κατά πόσον το άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο γ′, τρίτο εδάφιο, της οδηγίας ΠΔΤ, καθώς και το άρθρο 432, παράγραφος 2, του κανονισμού 575/2013 αντιτίθενται σε ένα τέτοιο δικαίωμα πρόσβασης στις εν λόγω πληροφορίες.

22 Στο πλαίσιο αυτό, το αιτούν δικαστήριο αναφέρεται επίσης στο άρθρο 16 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης), καθώς και στις θεμελιώδεις ελευθερίες που κατοχυρώνονται στα άρθρα 49, 56 και 63 ΣΛΕΕ. Συναφώς, μολονότι το δικαστήριο αυτό διατηρεί επιφυλάξεις ως προς τον διασυνοριακό χαρακτήρα της διαφοράς της κύριας δίκης, διερωτάται εντούτοις αν τυγχάνουν εφαρμογής οι εν λόγω θεμελιώδεις ελευθερίες, λόγω, αφενός, του ισχυρισμού της NKBM ότι διαθέτει θυγατρική στην Αυστρία και ότι αφότου ανέκυψε η ένδικη διαφορά εξαγοράσθηκε από επιχείρηση που εδρεύει σε άλλο κράτος μέλος και, αφετέρου, του γεγονότος ότι η αναγνωριζόμενη από τον ZDIJZ πρόσβαση στα δεδομένα των τραπεζών που τελούν υπό τη δεσπόζουσα επιρροή οντότητας δημοσίου δικαίου θα μπορούσε να αποτρέψει ορισμένους παρόχους υπηρεσιών προερχόμενους από άλλα κράτη μέλη να παράσχουν υπηρεσίες σε τράπεζα όπως η NKBM, καθώς και πιθανούς επενδυτές από άλλα κράτη μέλη να αποκτήσουν συμμετοχές σε μια τέτοια τράπεζα.

23 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Vrhovno sodišče (Ανώτατο Δικαστήριο) ανέστειλε τη διαδικασία και υπέβαλε στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Έχει το άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο γ′, τρίτη περίπτωση, της οδηγίας [ΠΔΤ], στο πλαίσιο προσεγγίσεως ελάχιστης εναρμονίσεως, την έννοια ότι εθνική ρύθμιση μπορεί να επιτρέπει απεριόριστη (απόλυτη) πρόσβαση σε όλες τις πληροφορίες οι οποίες προκύπτουν από συμβάσεις που αφορούν δικαιώματα δημιουργού και από συμβάσεις παροχής συμβουλών, ακόμη και αν οι εν λόγω συμβάσεις ορίζονται ως επιχειρηματικό απόρρητο και η εν λόγω ρύθμιση προβλέπει κάτι τέτοιο μόνο για οντότητες που τελούν υπό τη δεσπόζουσα επιρροή του κράτους, αλλά όχι για τους λοιπούς υποχρέους, και ασκούν συναφώς επιρροή ως προς την ως άνω ερμηνεία οι ρυθμίσεις του κανονισμού [575/2013] που αφορούν τη δημοσιοποίηση πληροφοριών, ιδίως υπό την έννοια ότι η πρόσβαση σε πληροφορίες του δημόσιου τομέα, κατά την έννοια της οδηγίας [ΠΤΔ], δεν μπορεί να είναι ευρύτερη από την προβλεπόμενη στους ενιαίους κανόνες σχετικά με τη δημοσιοποίηση δεδομένων που θεσπίζονται με τον εν λόγω κανονισμό;

2) Έχει ο κανονισμός [575/2013], εξεταζόμενος από την άποψη των κανόνων περί δημοσιοποιήσεως πληροφοριών σχετικά με την εμπορική δραστηριότητα των τραπεζών, και ειδικότερα το άρθρο 446 και το άρθρο 432, παράγραφος 2, που περιέχονται στο όγδοο μέρος του εν λόγω κανονισμού, την έννοια ότι αντιβαίνει στους εν λόγω κανόνες ρύθμιση κράτους μέλους η οποία επιβάλλει σε τράπεζα που τελεί ή τελούσε υπό τη δεσπόζουσα επιρροή οντότητας δημοσίου δικαίου την υποχρέωση να δημοσιοποιεί πληροφορίες σχετικές με συμβάσεις συναφθείσες για την παροχή συμβουλευτικών υπηρεσιών, δικηγορικών υπηρεσιών και υπηρεσιών διανοητικής φύσεως και, ειδικότερα, πληροφορίες σχετικά με το είδος της συναφθείσας συμβάσεως, τον αντισυμβαλλόμενο (για νομικά πρόσωπα: εμπορική ή επιχειρηματική επωνυμία, έδρα, εταιρική διεύθυνση), την αξία της συμβάσεως, το ύψος των επιμέρους πληρωμών, την ημερομηνία συνάψεως της συμβάσεως, τη διάρκεια της συμβατικής σχέσεως και παρόμοια δεδομένα τα οποία προκύπτουν από τα παραρτήματα των συμβάσεων –πληροφορίες οι οποίες ανατρέχουν στην περίοδο που η τράπεζα τελούσε υπό τη δεσπόζουσα επιρροή του κράτους–, χωρίς πρόβλεψη οποιασδήποτε εξαιρέσεως από την εν λόγω υποχρέωση και χωρίς δυνατότητα σταθμίσεως του

συμφέροντος του κοινού να έχει πρόσβαση στα δεδομένα και του συμφέροντος της τράπεζας να διαφυλάξει το επιχειρηματικό απόρρητο, όταν δεν πρόκειται για περίπτωση που εμφανίζει διασυνοριακά στοιχεία;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

24 Με τα ερωτήματά του, τα οποία πρέπει να εξετασθούν από κοινού, το αιτούν δικαστήριο ερωτά, κατ' ουσίαν, αν το άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο γ', τρίτη περίπτωση, της οδηγίας ΠΔΤ και το άρθρο 432, παράγραφος 2, του κανονισμού 575/2013 έχουν την έννοια ότι αντιτίθενται σε εθνική κανονιστική ρύθμιση, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, η οποία επιβάλλει σε τράπεζα που τέλεσε υπό τη δεσπόζουσα επιρροή προσώπου δημοσίου δικαίου να δημοσιοποιεί δεδομένα που αφορούν συμβάσεις παροχής συμβουλευτικών υπηρεσιών, δικηγορικών υπηρεσιών και υπηρεσιών διανοητικής φύσεως τις οποίες συνήψε το διάστημα κατά το οποίο τελούσε υπό τη δεσπόζουσα αυτή επιρροή, χωρίς να αναγνωρίζεται καμία εξαίρεση για την προστασία του επιχειρηματικού απορρήτου της τράπεζας αυτής.

25 Προκειμένου να δοθεί απάντηση στα ερωτήματα αυτά, πρέπει να εξετασθεί αν αίτημα πρόσβασης σε πληροφορίες όπως το αίτημα που υποβλήθηκε στη NKBM βάσει του ZDIJZ εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας ΠΔΤ και του κανονισμού 575/2013.

Επί της δυνατότητας εφαρμογής της οδηγίας ΠΔΤ

26 Όσον αφορά το προσωπικό πεδίο εφαρμογής της οδηγίας ΠΔΤ, από το άρθρο 1, παράγραφος 1, της οδηγίας αυτής προκύπτει ότι η εν λόγω οδηγία θεσπίζει ένα ελάχιστο σύνολο κανόνων που διέπουν την περαιτέρω χρήση και τους πρακτικούς τρόπους για τη διευκόλυνση της περαιτέρω χρήσης υφιστάμενων εγγράφων που βρίσκονται στην κατοχή «φορέων του δημόσιου τομέα των κρατών μελών». Η οδηγία ΠΔΤ εφαρμόζεται συνεπώς στους «φορείς του δημόσιου τομέα των κρατών μελών». Κατά το άρθρο 2, σημείο 1, της οδηγίας, στην έννοια αυτή εμπίπτουν οι κρατικές, περιφερειακές και τοπικές αρχές, οι οργανισμοί δημοσίου δικαίου και οι ενώσεις που σχηματίζονται από μία ή περισσότερες από τις αρχές αυτές ή από έναν ή περισσότερους από τους εν λόγω οργανισμούς δημοσίου δικαίου.

27 Περαιτέρω, κατά το άρθρο 2, σημείο 2, στοιχεία α' έως γ', της οδηγίας ΠΔΤ, ως «οργανισμός δημοσίου δικαίου» νοείται κάθε οργανισμός ο οποίος, πρώτον, έχει συσταθεί με συγκεκριμένο σκοπό την κάλυψη αναγκών γενικού συμφέροντος που δεν έχουν βιομηχανικό ή εμπορικό χαρακτήρα, δεύτερον, έχει νομική προσωπικότητα και, τρίτον, του οποίου είτε η δραστηριότητα χρηματοδοτείται κατά κύριο λόγο από το κράτος, τις περιφερειακές ή τοπικές αρχές ή άλλους οργανισμούς δημοσίου δικαίου, είτε η διαχείριση υπόκειται στην εποπτεία των ανωτέρω, είτε διοικείται, διευθύνεται ή εποπτεύεται από όργανο του οποίου περισσότερα από τα μισά μέλη διορίζονται από το κράτος, τις περιφερειακές ή τοπικές αρχές, ή άλλους οργανισμούς δημοσίου δικαίου.

28 Όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στη σκέψη 32 των προτάσεών του, οι προϋποθέσεις που θεσπίζονται στη διάταξη αυτή πρέπει να συντρέχουν σωρευτικά, με αποτέλεσμα ένας οργανισμός να μην μπορεί να θεωρηθεί οργανισμός δημοσίου δικαίου υπό την έννοια της εν λόγω διάταξης αν δεν πληρούται κάποια από τις προϋποθέσεις αυτές. Περαιτέρω, στην αιτιολογική σκέψη 10 της οδηγίας ΠΔΤ διευκρινίζεται ότι η εν λόγω έννοια του «οργανισμού δημοσίου δικαίου» λαμβάνεται από τις οδηγίες περί δημοσίων συμβάσεων και δεν καλύπτει τις δημόσιες επιχειρήσεις. Επομένως, δεν αρκεί μια επιχείρηση να έχει δημιουργηθεί από το κράτος ή από άλλον οργανισμό δημοσίου δικαίου ή οι δραστηριότητές της να χρηματοδοτούνται από πόρους που προέρχονται από τη δραστηριότητα των ανωτέρω προκειμένου η ίδια να θεωρηθεί «οργανισμός δημοσίου δικαίου». Απαιτείται συγχρόνως η επιχείρηση αυτή να έχει συσταθεί με συγκεκριμένο σκοπό την κάλυψη αναγκών γενικού συμφέροντος

που δεν εμπίπτουν στον βιομηχανικό ή εμπορικό τομέα (βλ., κατ' αναλογία, όσον αφορά τις οδηγίες για τις δημόσιες συμβάσεις, απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 2017, LitSpecMet, C-567/15, EU:C:2017:736, σκέψεις 34 και 36 καθώς και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

29 Εν προκειμένω, όπως προκύπτει από τα στοιχεία που παρατίθενται στην απόφαση περί παραπομπής, η NKBM είναι εμπορική τράπεζα η οποία παρέχει τραπεζικές υπηρεσίες ιδίως στη σλοβενική τραπεζική αγορά, εντός περιβάλλοντος ανταγωνισμού με άλλες τράπεζες που δραστηριοποιούνται στην ίδια αγορά. Περαιτέρω, σύμφωνα με τα ίδια στοιχεία, η NKBM φαίνεται ότι βρέθηκε υπό τη δεσπόζουσα επιρροή προσώπου δημοσίου δικαίου σε προσωρινή μόνο βάση, ήτοι κατά το διάστημα από την ανακεφαλαιοποίησή της από το σλοβενικό κράτος μέχρι τη μετατροπή της σε ιδιωτική ανώνυμη εταιρία. Τέλος, στη δικογραφία ενώπιον του Δικαστηρίου δεν περιλαμβάνεται κανένα στοιχείο το οποίο θα επέτρεπε να θεωρηθεί ότι η NKBM δημιουργήθηκε ειδικά για την ικανοποίηση αναγκών γενικού συμφέροντος που δεν εμπίπτουν στον βιομηχανικό ή εμπορικό τομέα.

30 Υπό τις συνθήκες αυτές, προκύπτει ότι η NKBM δεν πληροί την πρώτη προϋπόθεση της σκέψης 27 της παρούσας απόφασης και ότι, ως εκ τούτου, δεν εμπίπτει στο προσωπικό πεδίο εφαρμογής της οδηγίας ΠΔΤ, κάτι που απόκειται ωστόσο στο αιτούν δικαστήριο να επιβεβαιώσει.

31 Όσον αφορά το κατά πόσον μια αίτηση πρόσβασης σε δεδομένα όπως τα επίμαχα της κύριας δίκης εμπίπτει στο προσωπικό πεδίο εφαρμογής της οδηγίας αυτής, από το άρθρο 1, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας προκύπτει ότι, όπως εκτέθηκε στη σκέψη 26 της παρούσας απόφασης, η οδηγία ΠΔΤ αφορά την περαιτέρω χρήση εγγράφων τα οποία βρίσκονται στην κατοχή φορέων του δημοσίου τομέα των κρατών μελών. Κατά το άρθρο 2, σημείο 4, της ίδιας οδηγίας, ως «περαιτέρω χρήση» πρέπει να νοείται η χρήση τέτοιων εγγράφων από φυσικά ή νομικά πρόσωπα για εμπορικούς ή μη εμπορικούς σκοπούς, εκτός του αρχικού σκοπού στο πλαίσιο της δημόσιας αποστολής για τον οποίο παρήχθησαν τα έγγραφα.

32 Αντιθέτως, η οδηγία ΠΔΤ δεν περιλαμβάνει καμία υποχρέωση σχετική με την πρόσβαση στα έγγραφα. Συγκεκριμένα, σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 3, σε συνδυασμό με την αιτιολογική σκέψη 9 της οδηγίας ΠΔΤ, η οδηγία αυτή βασίζεται στα υφιστάμενα καθεστώτα πρόσβασης που ισχύουν στα κράτη μέλη και δεν μεταβάλλει τους εθνικούς κανόνες για την πρόσβαση σε έγγραφα. Περαιτέρω, το άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο γ', της οδηγίας αυτής ορίζει ότι η εν λόγω οδηγία δεν εφαρμόζεται σε έγγραφα στα οποία η πρόσβαση αποκλείεται δυνάμει των καθεστώτων πρόσβασης που ισχύουν στα κράτη μέλη. Συνεπώς, η οδηγία ΠΔΤ δεν κατοχυρώνει δικαίωμα πρόσβασης στις πληροφορίες του δημοσίου τομέα, αλλά προϋποθέτει την ύπαρξη ενός τέτοιου δικαιώματος στην ισχύουσα νομοθεσία των κρατών μελών, με αποτέλεσμα οι όροι και οι διαδικασίες πρόσβασης στις πληροφορίες αυτές να μην εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της εν λόγω οδηγίας.

33 Κατά συνέπεια, αίτημα πρόσβασης σε πληροφορίες όπως οι επίμαχες στην κύρια δίκη δεν εμπίπτει στο καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής της οδηγίας ΠΔΤ. Ως εκ τούτου, η οδηγία αυτή δεν ασκεί επιρροή επί του επίμαχου στην κύρια δίκη αιτήματος.

Επί της δυνατότητας εφαρμογής του κανονισμού 575/2013

34 Οι επίμαχες στην κύρια δίκη διατάξεις του ZDIJZ κατοχυρώνουν ατομικό δικαίωμα πρόσβασης στις πληροφορίες δημόσιου ενδιαφέροντος που κατέχουν, μεταξύ άλλων, οι επιχειρήσεις που βρίσκονται υπό τη δεσπόζουσα επιρροή προσώπων δημοσίου δικαίου, με στόχο, σύμφωνα με το άρθρο 1a, παράγραφος 6, του ZDIJZ, την ενίσχυση της διαφάνειας και την υπεύθυνη διαχείριση των δημόσιων πόρων και των οικονομικών των επιχειρήσεων αυτών. Όσον αφορά μάλιστα τις υπηρεσίες που αφορούν συναλλαγές σχετικές με την παροχή υπηρεσιών από χρηματοδότες, χορηγούς, συμβούλους, δημιουργούς ή άλλες συναλλαγές με παρόμοιο αποτέλεσμα, το άρθρο 6, παράγραφος 3, υποχρεώνει τις εν λόγω επιχειρήσεις να παρέχουν την πρόσβαση αυτή χωρίς καμία εξαίρεση.

35 Όσον αφορά το ζήτημα αν ο κανονισμός 575/2013, και συγκεκριμένα το άρθρο 432, παράγραφος 2, μπορεί να θεμελιώσει δικαίωμα απορρίψεως αιτήματος πρόσβασης σε πληροφορίες όπως το επίμαχο στην κύρια δίκη, επισημαίνεται ότι οι διατάξεις που περιλαμβάνονται στο όγδοο μέρος του κανονισμού αυτού, μεταξύ των οποίων και το εν λόγω άρθρο 432, παράγραφος 2, δεν κατοχυρώνουν ατομικό δικαίωμα πρόσβασης σε πληροφορίες, αλλά προβλέπουν υποχρέωση δημοσιοποίησης των πληροφοριών του τίτλου ΙΙ του όγδοου αυτού μέρους, ανεξαρτήτως της υποβολής σχετικού αιτήματος.

36 Πράγματι, όπως προκύπτει από τον συνδυασμό των διατάξεων του άρθρου 431, παράγραφος 1, και του άρθρου 433, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 575/2013, τα πιστωτικά ιδρύματα και οι επιχειρήσεις επενδύσεων οφείλουν να δημοσιοποιούν τις πληροφορίες αυτές σε ετήσια τουλάχιστον βάση με δική τους πρωτοβουλία, χωρίς να απαιτείται προηγούμενη υποβολή σχετικού αιτήματος. Περαιτέρω, οι πληροφορίες που πρέπει να δημοσιοποιούνται στο πλαίσιο της υποχρέωσης αυτής προσδιορίζονται από τον ίδιο τον κανονισμό και, σύμφωνα με το άρθρο 431, παράγραφοι 1 και 3, καθώς και το άρθρο 432 του εν λόγω κανονισμού, καλύπτουν κατ' αρχήν το σύνολο των πληροφοριών του τίτλου ΙΙ του όγδοου μέρους του κανονισμού.

37 Επιβάλλεται να προστεθεί ότι, όπως επισήμανε κατ' ουσίαν ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 53 των προτάσεών του, το καθεστώς δημοσιοποίησης που θεσπίζεται με τον κανονισμό 575/2013 επιδιώκει σκοπό διαφορετικό από αυτόν τον οποίο υπηρετεί το καθεστώς που κατοχυρώνει ο ZDIJZ για το δικαίωμα πρόσβασης στις πληροφορίες.

38 Πράγματι, σύμφωνα με τις αιτιολογικές σκέψεις 68 και 76, σκοπός του ανωτέρω κανονισμού είναι να ενισχυθεί η πειθαρχία στην αγορά και η χρηματοπιστωτική σταθερότητα, με την παροχή σε όλους τους συμμετέχοντες στην αγορά επακριβών και λεπτομερών πληροφοριών για το προφίλ κινδύνου κάθε μεμονωμένου πιστωτικού ιδρύματος και επιχείρησης επενδύσεων. Αντιθέτως, όπως εκτέθηκε στη σκέψη 34 της παρούσας απόφασης, ο σκοπός του θεσπιζόμενου με τον ZDIJZ καθεστώτος πρόσβασης στις πληροφορίες είναι η ενίσχυση της διαφάνειας και της υπεύθυνης διαχείρισης των δημόσιων πόρων και των οικονομικών των επιχειρήσεων οι οποίες τελούν υπό τη δεσπόζουσα επιρροή προσώπων δημοσίου δικαίου.

39 Συνεπώς, αίτημα πρόσβασης στις πληροφορίες όπως το επίμαχο στην κύρια δίκη δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 575/2013, με αποτέλεσμα το άρθρο 432, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού να μην μπορεί να θεμελιώσει δικαίωμα απόρριψης ενός τέτοιου αιτήματος. Ως εκ τούτου, ο κανονισμός 575/2013 δεν ασκεί επιρροή επί του επίμαχου στην κύρια δίκη αιτήματος.

Επί της δυνατότητας εφαρμογής του άρθρου 16 του Χάρτη και των θεμελιωδών ελευθεριών

40 Λαμβανομένων υπόψη των συμπερασμάτων που διατυπώθηκαν στις σκέψεις 33 και 39 της παρούσας απόφασης, επιβάλλεται η επισήμανση ότι οι επίμαχες στην κύρια δίκη διατάξεις του ZDIJZ δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας ΠΔΤ ή του κανονισμού 575/2013.

41 Περαιτέρω, σύμφωνα με όσα παραθέτει το αιτούν δικαστήριο, η διαφορά της κύριας δίκης αφορά κατάσταση της οποίας όλα τα στοιχεία περιορίζονται στο εσωτερικό ενός μόνο κράτους μέλους, κατάσταση στην οποία δεν εφαρμόζονται οι θεμελιώδεις ελευθερίες τις οποίες κατοχυρώνει η Συνθήκη ΛΕΕ (βλ., υπ' αυτή την έννοια, αποφάσεις της 15ης Νοεμβρίου 2016, Ullens de Schooten, C-268/15, EU:C:2016:874, σκέψη 47 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, καθώς και της 20ής Σεπτεμβρίου 2018, Fremoluc, C-343/17, EU:C:2018:754, σκέψη 18).

42 Η διαπίστωση αυτή δεν αναιρείται από το ότι, όπως αναφέρθηκε στην απόφαση περί παραπομπής, η NKBM διατηρεί θυγατρική στην Αυστρία ούτε από το ότι έχει εξαγορασθεί από επιχείρηση εδρεύουσα σε άλλο κράτος μέλος. Συγκεκριμένα, από την απόφαση περί παραπομπής δεν προκύπτει

ότι η φύση και το περιεχόμενο των πληροφοριών που ζητούνται με το επίμαχο στην κύρια δίκη αίτημα παροχής πληροφοριών συνδέονται με κάποιον τρόπο με την αυστριακή θυγατρική της NKBM ή με την επιχείρηση που εξαγόρασε την τράπεζα αυτή. Περαιτέρω, όπως υπογράμμισε το αιτούν δικαστήριο, η εξαγορά της NKBM πραγματοποιήθηκε μετά τη γένεση της διαφοράς της κύριας δίκης.

43 Όσον αφορά το ενδεχόμενο η αναγνωριζόμενη από τον ZDIJZ πρόσβαση στα δεδομένα των τραπεζών που τελούν υπό τη δεσπόζουσα επιρροή οντότητας δημοσίου δικαίου να λειτουργήσει αποτρεπτικά σε παρόχους υπηρεσιών ή σε επενδυτές από άλλα κράτη μέλη, αρκεί η επισήμανση ότι, μολονότι η αίτηση προδικαστικής απόφασης αναφέρεται σε ένα τέτοιο αποτέλεσμα της εθνικής νομοθεσίας σε σχέση με «ορισμένους» από αυτούς τους παρόχους υπηρεσιών και «σε πιθανούς επενδυτές», δεν περιλαμβάνει εντούτοις κανένα στοιχείο που θα επέτρεπε να θεωρηθεί ότι κάποια από τις περιπτώσεις αυτές πράγματι συντρέχει στο πλαίσιο της διαφοράς της κύριας δίκης.

44 Ωστόσο, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, από την αίτηση προδικαστικής απόφασης πρέπει να προκύπτουν συγκεκριμένα στοιχεία, ήτοι ενδείξεις με βέβαιο και όχι απλώς υποθετικό χαρακτήρα, όπως καταγγελίες ή προσφυγές υποβληθείσες από επιχειρηματίες εγκατεστημένους σε άλλα κράτη μέλη ή στο πλαίσιο των οποίων εμπλέκονται υπήκοοι των εν λόγω κρατών, οι οποίες να παρέχουν τη δυνατότητα να αποδειχθεί θετικά η ύπαρξη ενδιαφέροντος εκ μέρους υπηκόων άλλων κρατών μελών να κάνουν χρήση των θεμελιωδών ελευθεριών στην κατάσταση την οποία αφορά η υπόθεση της κύριας δίκης (βλ., υπ' αυτή την έννοια, αποφάσεις της 15ης Νοεμβρίου 2016, Ullens de Schooten, C-268/15, EU:C:2016:874, σκέψεις 54 και 55, καθώς και της 20ής Σεπτεμβρίου 2018, Fremoluc, C-343/17, EU:C:2018:754, σκέψεις 28 και 29).

45 Συνεπώς, οι επίμαχες στην κύρια δίκη διατάξεις του ZDIJZ δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι εφαρμόζουν το δίκαιο της Ένωσης, υπό την έννοια του άρθρου 51, παράγραφος 1, του Χάρτη, με αποτέλεσμα στο πλαίσιο διαφοράς όπως αυτή της κύριας δίκης να μην τυγχάνει εφαρμογής το άρθρο 16 του Χάρτη.

46 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των ανωτέρω, στα υποβληθέντα ερωτήματα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο γ', τρίτη περίπτωση, της οδηγίας ΠΔΤ και το άρθρο 432, παράγραφος 2, του κανονισμού 575/2013 έχουν την έννοια ότι δεν εφαρμόζονται σε εθνική κανονιστική ρύθμιση, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, η οποία επιβάλλει σε τράπεζα που υπήρξε υπό τη δεσπόζουσα επιρροή προσώπου δημοσίου δικαίου την υποχρέωση να δημοσιοποιεί δεδομένα που αφορούν συμβάσεις παροχής συμβουλευτικών υπηρεσιών, δικηγορικών υπηρεσιών και υπηρεσιών διανοητικής φύσεως τις οποίες συνήψε το διάστημα κατά το οποίο τελούσε υπό τη δεσπόζουσα αυτή επιρροή, χωρίς να αναγνωρίζεται καμία εξαίρεση για την προστασία του επιχειρηματικού απορρήτου της τράπεζας αυτής, και ότι, ως εκ τούτου, οι ανωτέρω διατάξεις δεν αντιτίθενται σε μια τέτοια εθνική κανονιστική ρύθμιση.

Επί των δικαστικών εξόδων

47 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) αποφαίνεται:

Το άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο γ', τρίτο εδάφιο, της οδηγίας 2003/98/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 17ης Νοεμβρίου 2003, για την περαιτέρω χρήση πληροφοριών του δημόσιου τομέα, και το άρθρο 432, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΕ) 575/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με τις απαιτήσεις προληπτικής εποπτείας για πιστωτικά ιδρύματα και επιχειρήσεις επενδύσεων και την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 648/2012, έχουν την έννοια ότι δεν εφαρμόζονται σε

εθνική κανονιστική ρύθμιση, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, η οποία επιβάλλει σε τράπεζα που τέλεσε υπό τη δεσπόζουσα επιρροή προσώπου δημοσίου δικαίου την υποχρέωση να δημοσιοποιεί δεδομένα που αφορούν συμβάσεις παροχής συμβουλευτικών υπηρεσιών, δικηγορικών υπηρεσιών και υπηρεσιών διανοητικής φύσεως τις οποίες συνήψε το διάστημα κατά το οποίο τελούσε υπό τη δεσπόζουσα αυτή επιρροή, χωρίς να αναγνωρίζεται καμία εξαίρεση για την προστασία του επιχειρηματικού απορρήτου της τράπεζας αυτής, και, ως εκ τούτου, οι ανωτέρω διατάξεις δεν αντιτίθενται σε μια τέτοια εθνική κανονιστική ρύθμιση.

(υπογραφές)